

[Indenrigs- og boligministeren.]

til et yderligere medicinforbrug. Jeg har derfor fornylig udtalt overfor apotekerfondens bestyrelse, at den bør være forsigtig med hensyn til at yde lån til ombygning og modernisering af apoteker.

I denne forbindelse vil jeg også pege på, at der i lovforslaget er foretaget en ret betydningsfuld ændring i forhold til kommissionens udkast derved, at det i § 42 er foreslået at tilvejebringe hjemmel for, at en apoteker i sit opland skal kunne oprette udsalg, ikke blot som hidtil for håndkøbsvarer, men også for receptpligtige varer.

Forslaget om denne udvidelse skyldes, at de erfaringer, man har gjort ved oprettelsen af de seneste nye apoteker, har vist, at omkostningerne ved oprettelse af nye apoteker er så store, at de kan være en hindring for oprettelse af apoteker på steder, hvor der er behov for et apotek. Man har derfor foreslået at tilvejebringe hjemmel til at oprette udsalg, der i hovedsagen skal kunne betjene befolkningen lige så godt som et egentligt apotek, men hvis udstyr ikke behøver at være nær så stort, idet det i hovedsagen må kunne indskrænke sig til at udlevere lægemidler, som — hvadenten de er fremstillet på fabrik eller apotek — normalt er i brugsfærdig stand. Det er en selvfølge, at også disse udsalg på samme måde som de eksisterende håndkøbsudsalg skal fungere som bindeled mellem moderapoteket og kunden i de tilfælde, hvor det er nødvendigt, at medicinen tilberedes på moderapoteket.

Et område indenfor apotekerlovgivningen, som også har betydning for apotekernes økonomi, er afgørelsen af spørgsmålet om, hvorvidt vitaminpræparater skal forhandles alene på apotekerne, eller om de tillige skal kunne forhandles i den fri handel. Jo større handel man tilfører apotekerne, jo billigere vil de nemlig kunne udføre deres funktioner.

Se, spørgsmålet om, hvorvidt vitaminpræparaterne er apotekerne forbeholdte varer, har igennem en årrække ligget forholdsvis roligt, fordi materialisternes handel med de pågældende præparater har haft et relativt beskedent omfang og fortrinsvis har omfattet varer, der vel nærmest kunne karakteriseres som kosmetik. Der er imidlertid i den senere tid sket en ændring heri, idet materialisterne dels har udvidet antallet af præparater, hvormed de handler,

dels har reklameret så stærkt for disse, at ministeriet var nødsaget til at søge denne form for handel standset. Ministeriet udtalte derfor i en skrivelse af 3. november 1952, at forhandling og udlevering af vitaminpræparater, herunder ascorbinsyre-tabletter og levertranpræparater, efter indenrigsministeriets formening var forbeholdt apotekerne i henhold til den gældende apotekerlovs § 19, jfr. § 2, nr. 3), i anordning af 4. april 1929 om apotekerverer.

Jeg må erkende, at det er nærliggende at betragte disse præparater som en del af ernæringen, hvad der ikke mindst gælder, efter at det i loven af 18. juni 1951 om skolebespisning er udtalt, at denne kan ydes enten i form af et måltid nærende mad eller i form af ydelse af $\frac{1}{4}$ l mælk i forbindelse med fornødent vitamintilskud, som efter senere bestemmelser, truffet af vedkommende myndigheder, netop kom til at bestå af de omtvistede vitaminpræparater.

Alligevel fastholdt jeg ved den nævnte afgørelse af 3. november 1952 den hidtidige forståelse af anordningen om, hvilke varer der er forbeholdt apotekerne. Det er efter min mening ikke forsvarligt uden forudgående sagkyndig undersøgelse at drage grænsen mellem disse præparater og adskillige andre præparater, som i forebyggelse og sygdomsbekæmpelse anvendes side om side. I det hele taget må man i høj grad være frygt for ved en ændring af kursen at hidføre kaotiske tilstande med forhandling af præparater, hvis oprindelse, kvalitet og holdbarhed vanskeligt kan kontrolleres. Hvad der i så henseende kan ske, belyses måske bedst ved de højst uheldige reklamekampagner for afmagringsmidler, der forekommer i pressen for tiden for en række præparater, om hvilke man i bedste fald kan sige, at de af virksomme bestanddele kun indeholder svage, uskadelige afføringsmidler.

Da jeg imidlertid må anse det for at være af stor betydning, at vi kommer ud af den uheldige usikkerhed med hensyn til retstilstanden på dette område, som vi befinder os i for øjeblikket, hvor domstolene endnu ikke har taget stilling til sagen, og hvor der måske vil hengå lang tid, før en endelig retsafgørelse kan foreligge, har jeg anmodet den kommission, som jeg nedsatte under 20. december 1952 med henblik på en revision og ajourføring af apotekervereanordningen af 4. april 1929, om snarest muligt at frem-